

[Justitsministeren]

spørgsmål om, at man på det og det punkt ønskede en ændring. Dermed være ikke sagt, at det var blevet efterkommet.

Jeg har ikke noget kendskab til, at der før denne debat skulle være afvigelser med hensyn til, hvilke kundgørelser der ikke er egnede for offentligheden. Jeg mener selvfølgelig, at den afgrænsning, man har foretaget, er rigtig. Jeg har nævnt eksempler på, hvorfor en sådan afgrænsning er der, og jeg mener ikke, at der er nævnt eksempler på, at det burde være anderledes, men hvis retsudvalget, retsudvalgets enkelte medlemmer, ønsker at drøfte det spørgsmål, er der i hvert fald ingen, der forhindrer en sådan drøftelse. Det vil altså sige, at alle anerkender, at der kan være undtagelser fra den offentliggørelse, man taler om, at man skal kunne få kendskab til, hvad der står i kundgørelserne. Alle anerkender, også forslagsstillerne, at der skal være en afgrænsning.

Jeg vil gerne sige til fru Ebba Strange, at de eksempler, der blev nævnt, så vidt jeg ved, alle er eksempler på noget, der er offentligt tilgængeligt. Det gælder hundereglementet, og der blev også nævnt andre spørgsmål, hvor jeg mener, at man i dag må sige, at det er noget, man kan blive bekendt med, fordi det er offentligt.

Hvad betyder det så, når forslagsstillerne opfordrer regeringen til at offentliggøre retningslinjerne? Jeg ved ikke, hvilken form man har tænkt sig. Vel næppe en husstandsudsendelse, så man skulle gøre alle mennesker her i landet bekendt med, hvad der står i kundgørelserne. De fleste vil vistnok sige, at det var lidt mærkværdigt, hvis man skulle gøre noget sådant. Man har altså aftalt, at folketinget vil blive bekendt med det. Hvis andre ønsker at blive bekendt med det, ja, hvis det sker i begrænset omfang, så er det jo sådan, at man kan henvende sig til en politistation og anmode om at få lejlighed til at se det. Men hvis vi siger generelt, at det kan man gøre, så kender jeg metoderne godt nok til at vide, at så stiller man op i hundredvis, og så kan politiet ikke bestille noget andet de næste 8 dage. Sådan kan vi selvfølgelig ikke have det. Hvis det er det rent praktiske, vi skal se på i forbindelse med, hvordan offentligheden kan få kendskab til disse ting, som enhver i offentligheden gerne må få kendskab til, så er det noget, man kunne tale om.

Det er ikke noget, der burde danne grundlag for en beslutning.

Derfor må man selvfølgelig få det indtryk, at det her drejer sig om mistænkeliggørelse af politiets virksomhed, og det er der ingen baggrund for, når man ser på politiets virksomhed her i landet. Derfor glæder det mig, at det store flertal af folketingets partier slutter op om politiets arbejde.

Torben Lund (S):

Jeg skal ikke forlænge denne debat ret meget. Jeg vil godt sige til hr. Wilhjelm, når han tager socialdemokratiet delvis til indtægt for forslaget, at det, jeg udtrykte en positiv holdning til, var, at man med dette forslag giver udtryk for det allerede gældende, at der bør være så megen offentlighed omkring politiets retningslinjer som overhovedet muligt.

Jeg gav også udtryk for, at det var en forbedring af forslaget, at man nu indser, at der må være visse undtagelser med hensyn til, hvilke kundgørelser der kan offentliggøres, nemlig kundgørelser, hvis offentliggørelse ville vanskeliggøre opklaring af forbrydelser. Så det er en klar forbedring af forslaget. Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi i socialdemokratiet mener, at der bør være så megen offentlighed som muligt, men vi kan ikke acceptere offentliggørelse af kundgørelser, der nedsætter effektiviteten af politiets arbejde. Det kan ingen borger her i landet være interesseret i.

Hagen Hagensen (KF):

Der skal ingen tvivl være om, det kan der heller ikke være, at mit parti og jeg går ind for den størst mulige retssikkerhed for borgerne. Dermed er ikke sagt, at der ikke i forhold inden for de forvaltninger, der findes, måske særlig vor ordensmagt, kan være retningslinjer af intern karakter, som man ikke kan få kendskab til, men hvor den kontrol, der udøves dermed som beskrevet gennem denne debat, må ligge hos bl.a. dette tingsmedlemmer.

Det er blevet sagt, at almindelige borgere skulle have adgang til alt, hvad der drejede sig om kundgørelser om ordensmagts forhold. Det kan jeg ikke se. Hvad i alverden skulle de have behov for det for? De, der har behov for at kende tingene, er netop dem, der ikke bør kende dem – for at sige det lige